

Dag 189 - Donderdag 4 juli

Als Laguns gedrag van deze ochtend een weerspiegeling is van mijn inner zelve, dan ben ik een stuk chagrijn vandaag.

Hij vindt geen seconde rust in de trein en kijkt me een paar keer verwonderd en uitdagend aan wanneer ik hem iets kordater dan vroeger aanpak. 't Is gedaan met je zin te doen jongen, je moet liggen waar ik zeg dat je moet liggen. (Oh wat klink ik vreselijk nu.)

Hij staat echt op scherp vandaag. Een franke muil zoals ze zeggen. Maar ik merk wel dat het (de gewenste) impact heeft wanneer ik wat meer beperkingen opleg dan vroeger. Zo moet hij nu echt uit de weg en aan mijn voeten liggen in de trein, krijgt hij wat minder *off you go* en wat meer *on y va*. Het wordt dan misschien wat vermoeiender maar we ik voel dat we een cruciaal punt bereiken, een kantelpunt.

Op weg van het perron naar het bureau, houdt Lagun ineens halt in het stationsgebouw. Hij borstelt, springt achteruit en zet het op een blaffen. Waar zou hij van geschrokken zijn?! Het enige wat ik zie, is een vuilnisbak. Toegegeven, die staat normaal niet daar maar toch, 't is niet de eerste en zeker niet de enige die we hier in de buurt zien. En toch is het dat. Ik neem Lagun mee naar de bron van zijn ergernis en hij herpakt zich ogenblikkelijk. Gek toch wat er in die kopjes omgaat. ☺

Vandaag zit ik alleen met Catherine in het bureau. Ze heeft weer zijn favoriete prooi bij: haar boekentas op wielen! Eventjes denk ik dat hij er enkel maar aan gaat snuffelen wanneer het voorbijrijdt maar neen hoor, hij gaat er toch achteraan. ;-) Pas toucher!

Pas toucheert gij zelf maar vrouwke...

Grrr.

Omdat mijn dagen zijn gewisseld, ben ik uitzonderlijk eens op de eerste donderdag van de maand in Brussel. En dat betekent natuurlijk brandalarmtest. 's Middags wanneer de eerste bieps weerklinken, valt mijn eurootje gelukkig snel. Lagun heeft het hier al eens meegemaakt eerder maar laten we toch nog maar eens bevestigen dat dit niks abnormaals is. Eventjes houdt hij op met alles en houdt hij zijn kopje scheef bij het horen van de eerste tonen maar ik haal zijn flos uit en we zetten het op een spelen. Wat al oorpijnlijk scherp is voor ons tweevoeters, lijkt hem helemaal niet te deren. Hij gaat zodanig op in zijn spel dat de rest van de wereld mag branden blijkbaar. ☺

Ik krijg vandaag van verscheidene collega's alvast een verstomde blik. Wat is er gebeurd? Is hij stout geweest? Niemand is het gewoon dat Lagun wat vaker grenzen wordt opgelegd duidelijk. En leuk vinden ze het geenszins, zeker niet wanneer ze merken dat hij nu ook af en toe zijn jasje aan heeft in de gangen... Maar ik kan wel op wat begrip rekenen ook gelukkig.

's Avonds is er vergadering in ons centrum in Evergem. Ik maak me sterk en neem Lagun ook nu terug mee ondanks dat het al een lange dag is geweest voor ons beiden. En hij is er lang niet de enige viervoeter: ook Leni, Eager, Samson, Mauro, Xena en Joytha zijn van de partij. Algauw staat heel het centrum op zijn kop! Samson kan onze nieuwste pup Mauro niet met rust laten, Leni plakt aan Xena en Lagun... tja, die probeert gewoon iedereen een tongbadje te geven. Al na amper een kwartier zie ik zijn wasinstrument al op de grond hangen en hij hijgt van de stress. Ik maak hem opnieuw vast en

houd hem bij me. Althans dat probeer ik toch. De kleine duvel slaagt erin om zich los te maken uit zijn halsbandje en slaat zijn tongetje opnieuw uit! Zo is er geen vergaderen aan voor mij. Ik moet voortdurend een gevecht leveren om hem bij me te houden. Sorry ventje maar je zal toch in de auto moeten... Nu ja, hij heeft toch anderhalf uur gehad, het zal wel meer dan voldoende geweest zijn om uitgeput in slaap te vallen in de auto.

Wanneer ik een uur later opkijk, zie ik echter een bruin kopje door het raam van de achterbank. Hm, die slaapt toch niet precies. Diane bevestigt het me: ze heeft zopas een paar hondjes uitgelaten en Lagun heeft concert gehouden in de auto...

Dag 190 – vrijdag 5 juli

Ik zie Lagun ietwat plattekes afgaan in de tuin deze ochtend. Hij eet wel netjes al zijn korreltjes op. Ik vermoed dat hij nog wat onder de indruk is van zijn drukke dagje van gisteren en neem hem toch terug op sleeptouw naar Brussel. Ik heb er geen werk aan deze ochtend in de trein. Alleen houd ik me heel stil en probeer ik geen gezichten te trekken wanneer hij het ene salvo scheetjes na het andere lost in de trein. Ik zie enkele medereizigers echt groen worden. “Jeetje, waar zou die geur vandaan komen?!”...

In ons bureau is het een ander verhaal echter... Lagun ligt lekker te soezen – althans dat dacht ik toch – totdat een gigantische kraai voorbij ons raam paradeert. Lagun is plots sneller dan het licht en even denk ik dat hij los door het raam zal vliegen maar we hebben stevige ruiten... en Lagun gelukkig een stevig kopje. Hij is woedend dat hij niet bij de vogel kan en haalt halsbrekende toeren uit. Hij springt op de vensterbank en loopt die helemaal af – zonder acht te slaan op de waterkoker en de papierbakken die er staan. Als bij wonder maakt de bulldozer niks kapot – en dan wordt zijn vlucht ineens abrupt afgesneden: door de koorden van de jaloezieën! Zijn “freeze” kent hij helaas nog niet en hij panikeert wanneer hij merkt dat de touwen volledig rond zijn poten zitten gewikkeld. Ik ben er gelukkig snel bij en kan hem vlot bevrijden uit zijn hachelijke positie. Ergens hoop ik dat hij nu zijn les heeft geleerd en niet meer op de vensterbank zal springen maar dat is ijdele hoop zo blijkt even later. De vogel blijkt een van de twee gevleugelden van een koppeltje te zijn en een voor een scheppen ze er precies plezier in om dat monstertje daar binnen achter het raam te komen tarten. Lagun draait een beetje door en ik zie me genoodzaakt om hem aan mijn stoel vast te maken. Daar kalmeert hij ogenblikkelijk en valt hij al vrij snel terug in slaap. Nog even later zie ik al twee bewakers in de tuin verschijnen met vangnetten. Haha, nog wat spektakel denk ik dan maar ik blijf op mijn honger zitten: binnen de vijf minuten en zonder veel heisa hebben ze het koppeltje te pakken. De rust kan terugkeren in ons bureau...

Ik heb niet echt tijd om over de middag buiten te gaan met onze kleine vriend maar ik improviseer een minitraining in het bureau zelf en het wordt dulle pret: ik zet me op een stoel op wieltjes en laat me aan een touwtje door het hele bureau “tuggen” door Lagun. We oefenen de “onder”, wat op zich goed lukt alleen kan ik hem nog niet zo ver krijgen dat hij lang in die positie blijft liggen. We wandelen het bureau rond met een goed gelukte *on y va*. We doen een paar *stays* voor gevorderden en dan is het tijd voor nog een *fetch-apporte*. Het lukt wonderwel goed met mijn sleutelbos en ik word wat overmoedig. Ik probeer het ook met zijn leiband om de *fetch-apporte ta laisse* te beginnen. Maar het enige wat ik krijg is een blik vol onbegrip: “waarom gooi jij nu mijn leibandje weg vrouweke? Wil je niet meer gaan wandelen met mij? Neen? Dan ga ik je heen berijden!” En daarmee is de oefensessie afgesloten... ;-)

Bedenking van de dag: ik heb Lagun de laatste tijd geen pralientjes meer zien eten... Komt dat dan omdat hij er de kans niet meer toe heeft? Of bevalt de smaak hem ineens niet meer?

Dat terzijde, vlak voordat ik instap in de trein richting thuis, komt een jongen van naar schatting mijn leeftijd, me zijn hulp aanbieden om in te stappen... Het is niet de eerste keer dat ik het aanbod krijg maar wel de eerste keer nadat iemand me eigenlijk al een stuk perron moeiteloos heeft zien afstappen met twee zware tassen bij me, zonder hulp... ☺

Het wordt eindelijk mooi weer maar met mooi weer komen natuurlijk ook de vliegen. Lagun wordt nog op snelheid gepakt door zijn twee kompanen maar je komt er wel vriendje. Niet opgeven! Er zijn er meer dan genoeg voor iedereen. ☺

Dag 191 – zaterdag 6 juli

Vandaag is het de verjaardag van Koen. Echt uitslapen is ons echter niet gegund; ik word gewekt door zacht gehuil beneden. Lagun zit natuurlijk alweer lang in zijn bench en heeft groot gelijk dat het ook voor ons tijd is om uit onze mand te komen. Het is eigenlijk bij drie zachte kreetjes gebeven en tegen dat ik beneden ben, is er niet echt meer een teken van leven in de bench.

Voor de komende week beloven ze eindelijk zomerse temperaturen en hoewel ik zeer blij ben met dat nieuws, het is niet echt voor mij weggelegd. Toch niet om te sporten. Ik profiteer dus van het "vroeg" uur om het nog op een loopje te zetten met de Mechelaartjes. Zo zijn zij ook nog eens buiten geweest vandaag terwijl Koen en ik gaan uit eten met mijn ouders en Lagun over de middag.

Het is echt stralend mooi weer en we genieten van een terrasje. En met "wij" bedoel ik dan de tweevoeters uiteraard want Lagun heeft het er best moeilijk mee. Hij vindt zijn draai niet. Of beter gezegd: hij vindt hem wel in maar hij mag er niet in. Vlak naast mijn stoel ligt immers een mooi perkje met struikjes waar hij maar al te graag zou induiken. Het eerste half uur moet ik zijn leiband zelfs in de hand houden want als ik hem aan mijn stoel vastmaak, sleurt hij me met stoel en al het groen in. Pas wanneer hij kalmeert sta ik hem even toe om erin te gaan. Eventjes echter maar want meneer zet het meteen op een snoeien en iets zegt me dat die struikjes al voldoende gesnoeid zijn...

Zijn korreltjes kunnen hem niet boeien terwijl wij van een mixed grill genieten. Omdat hij best wel fraai is terwijl wij eten en helemaal niet schooit, maak ik voor hem ook een mix na ons eten. Een mix korrels met stukjes bbq-worst. En oh wat gaat dat vlotjes en dankbaar naar binnen! Hopelijk krijgen we geen stank voor dank... ;-)

's Namiddags gaan we nog even nagenieten op ons eigen terrasje. Maar ook daar is het best wel heet, we zitten er ook uit de wind, en de viervoertertjes zien er allemaal maar wat plattekes uit. Een snelle blik op Tinternet leert ons dat Dreamland in Gent nog van die blauwe schelpen heeft. Een portie hemel op aarde lijkt het me voor waterratten Lagun en Yana, en dat voor maar 14 euro. We gaan er meteen twee halen.

Wanneer de eerste schelp wordt gevuld, komen drie neusjes nieuwsgierig snuffelen. Darko trekt de zijne even snel weer terug wanneer hij merkt dat het met water te maken heeft maar de andere twee zijn blij met hun nieuwe grote drinkbak...

Ja maar neen hé, zo niet hé jongens. ☺

Ik probeer hen erin te lokken door hun favoriete speeltjes erin te gooien maar ze zijn me te slim af en peddelen de speeltjes er zo uit met hun voorpootjes. Dan maar zelf het voorbeeld geven hé. Oh dat doet ook deugd! Een heerlijke afkoeling en 't werkt aanstekelijk blijkbaar: Lagun springt er gezwind bij! En plonzen dat hij doet! Snoetje op oneindig gelukkig. Mooi zo, die heeft het beet. Yana probeert het jonge geweld wat te kalmeren maar dat is vergeefse moeite, Lagun gaat helemaal uit de bol in zijn badje en de Mechelaartjes mogen toekijken.

Natte hond moet precies wel lekker ruiken... voor andere honden dan toch. Darko hangt aan Lagun geplakt telkens wanneer hij uit zijn schelp komt (letterlijk dan). En dan gebeurt het... na weken afgelikt worden door het kleine grut gaat Darko nu Lagun aflikken! Hij begint met een van de pootjes van Lagun en die laat het zich aarzelend maar zeker welgevallen.

Dag 192 – zondag 7 juli

De schelpjes worden goed gebruikt. 's Ochtends vinden we algauw een gans spoor door het huis en 1 viervoertertje met natte pootjes. Rara wie...

Er wordt bijzonder warm weer voorspeld voor vandaag en de tweevoeters hebben het gekke plan opgevat om in hun motopakken te kruipen en te gaan toeren. Ik kijk ernaar uit maar 't is toch met twijfel en enige spijt dat ik mijn lieverds achterlaat. Het stelt me wel gerust dat ik hen met een heerlijk verfrissend badje en nieuwe speeltjes kan achterlaten. De parasol laten we ook openstaan zodat ze wat schaduw kunnen opzoeken, ik gooi snel nog een pak ijsklontjes in de waterbakken en Darko en Yana krijgen hun blafbandjes aan. ☺ Hopelijk komt die combinatie goed met antiblafbanden, water, flatje, warm weer, hele dag alleen...

Uiteindelijk zullen de drie vriendjes alleen zitten van elf tot zeven uur. Acht uur alleen! Ik hoor geen kik wanneer de garagepoort opengaat en ik de zijdeur losmaak. Dat kan goed zijn, of goed fout natuurlijk. In de keuken word ik bestormd door Yana. Ze vliegt letterlijk in mijn armen! Maar... waar zijn de mannen?! En dan zie ik het: de parasol is toch omgevallen en blokkeert de doorgang tussen de living en de tuin!! Gerrit had het nog gezegd voor we vertrokken "ah gelukkig, er ligt een zak cement op de voet van de parasol want bij mij valt die altijd om...". Tot mijn grote opluchting stel ik vast dat er geen woefkes onder verpletterd zijn. De mannen liggen zelfs lekker te soezen in de tuin. Lagun niet ver van zijn badje. En Darko kon niet verder van het badje af liggen. ☺

Lagun gaat wel door het lint wanneer hij me ziet verschijnen vanachter de parasol. Ik moet hem toch een half uurtje negeren voordat hij echt kalmeert.

Dag 193 – maandag 8 juli

Ik word wakker voor mijn wekker... hoezo? Grr... is dat geblaf dat ik hoor? Ja hoor, er zit een flatje te blaffen beneden. Ik probeer een lodderig oog open te krijgen en zie iets wat begint met 05... Ouch. Het is bijna zes uur. Lagun blaft wel een kwartier aan een stuk. Irritant! Maar ik blijf liggen. Pas wanneer hij helemaal stil is, sta ik op. Ik maak me op mijn gemak klaar en ga naar beneden waar ik getrakteerd word op een paar verveelde zuchtjes van hondjes die nog liever wat blijven liggen. Grr, niks van! Ikke wakker, iedereen wakker. ;)

Ik merk dat ik vandaag tijd zat heb. Ik kan douchen, mijn haar drogen, ontbijten, de woefkes eten geven, mijn spullen pakken... en toch vind ik het niet voor herhaling vatbaar. ;-)

Lagun staat hevig vandaag. Op weg naar het kantoor in Brussel vanaf het perron wordt mijn arm er bijna afgerukt. Ik geraak geen twee meter verder zonder te moeten stoppen en te wachten tot ik terug een teken van erkenning krijg van Lagun. Op een gegeven ogenblik word ik ingehaald door Georges Deneef, een van onze huidige Raadsleden. Ik krijg een meewarige blik van de man. O jeetje, hebben de mensen nu al medelijden met me? We moeten nogal een indruk maken. ☺

Aanvankelijk is Lagun relatief kalm in het bureau, hij laat zelfs mijn collega Patrick wat met rust. Hij heeft em nochtans een week moeten missen.

Maar rond een uur of elf wordt de puber wakker. Patrick merkt op dat Lagun precies "op zoek is"... hij is niet weg te slaan van de ramen en springt vaak op... Ik vertel hem het verhaal van vrijdag met de kraaien en hij ligt in een deuk.

Ik doe mijn best om hem te negeren maar het duurt tot tegen de lunchpauze eer dat hij opnieuw in dromenland vertoeft. Wat een timing. Althans ik dacht dat hij in dromenland rondhuppelde maar zodra ik mijn stoel wat beweeg, veert meneertje recht en kijkt hij me verwachtingsvol aan. Ok ok, we gaan een wandelingetje maken. Het is prachtig weer buiten en we hebben tijd.

Ik trek naar het parkje naast het werk. Het zit er afgeladen vol en Lagun is bijzonder weerbarstig. Ik trek het me niet aan dat we een gigantisch publiek hebben. Een stap vooruit, drie achteruit. Dan doen we de ronde van het park maar achterwaarts. Gelukkig betert het een beetje zodra hij een hoopje heeft kunnen doen. Net op tijd want we passeren een bankje waar drie collega's van hun lunch zitten te genieten. We doen een babbeltje, Lagun probeert niet te schooien en we schuiven bij op het bankje. Lagun komt tot rust.

Eventjes komt een oude bekende hallo zeggen: de 13-jarige kruising van een Duitse dog. Die is intussen echter volslagen incontinent zo lijkt me want hij loopt de hele tijd te plassen en lijkt het zelf niet te merken. Mijn collegaatjes veren recht, ze vinden het maar een vieze hond en hebben schrik voor Lagun. Maar ik stel hen gerust, het is echt een crème van een hond en het blijft sowieso even bij neuzeneuze want de grote vriendelijke oude reus heeft het niet zo op het jonge geweld.

's Middags ligt hij de hele tijd wellicht zijn wandelingetje te herbeleven, ik hoor hem niet meer. Maar half vier is zo zijn uur en ook vandaag breekt hij niet met traditie. Hij gaat terug "op zoek". Ik heb niet zoveel werk momenteel en Patrick is terug uit verlof dus ik heb back-up. Ik beslis om nog maar eens de half vijf terug naar huis te nemen. Da's eeuwen geleden.

Maar wat een slecht idee. Wanneer ik op ons vertrouwde perron arriveer, staat mijn trein aangekondigd met 16 minuten vertraging. Aangezien ik al tien minuten te vroeg was, betekent het toch een half uurtje wachten. Wat lang is in deze warmte op een zonnig perron. Ik stap een beetje rond met Lagun en passeer toevallig de grote aankondigingsborden... ik zie een paar afgeschafte treinen... eigenlijk... alle treinen naar Gent lijken me afgeschafte te zijn?!

En plots wordt omgeroepen dat er een probleem is: een obstakel op het perron in Aalter. Ja ok, ik ben niet goed in aardrijkskunde maar ik weet wel dat Aalter voorbij Gent ligt. Dat kan het probleem niet zijn. Hoe dan ook, op dat moment zie ik ook onze trein van het bord verdwijnen. Slik! Er is enkel nog een boemeltreintje dat via Aalst gaat... Die doet er een uur over om in Gent te geraken. En van daar geraak ik niet meer in Landegem hoor ik net. Het is écht maandag...

Dilemma's... neem ik die trein via Aalst of niet? Het perron ziet al zwart van het volk en Lagun heeft het best moeilijk. Hij staat zwaar te hijgen. De keuze wordt echter snel voor mij gemaakt want ook die trein via Aalst wordt geannuleerd. Ok, en nu?

Terug naar het bureau dan maar. Nog wat in de koelte gaan zitten en een plasje maken. Lagun is zwaar in de war en niet bepaald meewerkend. Wat mij een lijdend voorwerp maakt. Ik wil mijn frustratie niet op hem uitwerken maar onbewust doe je dat natuurlijk toch... sorry vriendje. Lang blijven we niet op het bureau. Mijn collega stelt voor dat we samen met hem afreizen naar Lokeren en dat hij ons naar huis zal brengen. Een genereus aanbod maar dat kan ik toch niet aannemen? Of wel? Ik stap alleszins met hem naar het station terug en houd Lagun dicht bij me. Ik zeg niet veel maar er staat voortdurend spanning op de lijn. Niet goed Veerle. Foei.

Op de borden zie ik dat er nu toch een trein is naar Gent. Ik zet het op een lopen want de trein vertrekt over 5 minuten... tien perrons verder. Lagun loopt flink mee en we strompelen net op tijd de trein in. En het is er een met airco! Halleluja! Lagun heeft zich precies verslikt, hij probeert uit alle macht iets op te hoesten. Of heb ik te hard aan de lijn getrokken? ... Gelukkig ben ik vandaag voorzienig geweest toen ze warm weer aankondigden en ik al een aircoloze trein voor me zag: ik heb een busje water mee voor de kleine man. Zijn gekuch houdt ogenblikkelijk op wanneer hij kan drinken.

Een dik uur later komen we eindelijk in Gent aan. Op het nieuwe perron 12. En we weten allemaal dat nieuw niet noodzakelijk 'beter' betekent. Ook nu is dat zo. Er is file op het perron om het station te verlaten! Ik profiteer ervan om met Lagun de 'achter' te oefenen en dat lukt relatief goed. Hij zoekt hier en daar wel om me voorbij te steken maar valt uiteindelijk wel in de pas. Ook op de akelige metalen trap waar je eigenlijk kunt doorkijken. Dat kan geen deugd doen aan zijn kussentjes! Maar onze dappere kerel laat zich niet terugschrikken.

Koen komt ons ophalen in Gent en ik kan wat adem halen terug;, ongelofelijk dat ik een kleine drie uur geleden ben gestopt met werken in Brussel... Maar Laguns beproeving is nog niet voorbij. Elke is bevallen en ligt Maria Middelaes in Gent. Ik was eigenlijk niet van plan om haar te gaan bezoeken in het ziekenhuis maar nu we toch in de buurt zijn... We zoeken een lekkere koele plaats voor de auto en vinden die ook. Lagun zal er uiteindelijk een dik half uur alleen in blijven maar hij lijkt er niet mee in te zitten. Zodra we wegstappen, gaat ie er bij liggen en we vinden hem in dezelfde houding terug na ons babybezoek. Hij is werkelijk uitgeput want ook de rest van de avond horen we hem bijna niet meer.

Wel is hij uitgehongerd tegen dat we thuis zijn en springt hij vaak op het aanrecht. Ik zie het niet maar herken intussen wel de geluiden en ik kan hem zo nu en dan ferm doen verschieten. Zo zal hij het wel afleren. ;)

Deze avond leg ik een laken over de bench van Lagun in de hoop dat hij morgenochtend me niet opnieuw zal wekken met zijn geblaf...

Dag 194 – dinsdag 9 juli

Het lakentje over Laguns bench lijkt wel te hebben gewerkt vannacht, al wil ik niet te vroeg juichen. Lagun heeft me alleszins niet wakker geblaft deze ochtend en iedereen staat monter op.

Koen werkt deze voormiddag in de tuin en Lagun kijkt braaf toe. Pas wanneer Koen de deur uit gaat met Darko en Yana voor een wandeling, zet de kleine man het een beetje op een huilen. Oh? Zou hij ook verlatingsangst hebben tegenover zijn kameraadjes misschien? Of gewoon jaloers zijn omdat hij niet mee mag? Zijn vrouwtje heeft immers niet zo veel tijd voor hem, zij moet alsmaar werken.

Het blijft weliswaar bij wat kortstondig gejammer en hij gaat al gauw liggen maffien.

Tegen dat de Mechelaartjes terug zijn, is meneertje helemaal tiptop in vorm. En ze zullen het geweten hebben! De hele dag loopt hij hen uit te dagen door speeltjes voor hun neus te paraderen maar o wee als er eentje toehapt! Dan weet hij niet hoe snel hij achter mijn benen moet wegkruipen.

Het is vandaag best wel warm buiten maar er zit ook een stevig windje. De zwemschelp kan hem niet boeien – tenzij dan als drinkbak. Tja, waarom ook twee meter verder stappen naar binnen waar je echte drinkbak staat? ;-)

En nu we 't over drinken hebben... 's avonds genieten we een glaasje wijn bij ons eten in de zetel. We zijn zodanig gewoon dat Yana en Darko heel vaardig hun staarten weghouden van de lage salontafel maar hun kleine kompaan heeft dat duidelijk nog niet geleerd... Na een paar bijna-ongevalletjes is het dan uiteindelijk toch van dat: Lagun zwiept Koens glas omver. Het valt net niet op de grond en is niet gebroken maar onze kleine vriend schrikt toch even. Goed, misschien zal hij voortaan wat voorzichtiger zijn...

Dag 195 – woensdag 10 juli

Ik heb bijna geen oog dicht gedaan deze nacht en wanneer mijn wekker gaat, weigeren mijn benen dienst. Mijn hoofd staat op barsten en ik voel me genoodzaakt om een dagje thuis te blijven.

Koen maakt een stevige wandeling met de twee Mechelaartjes maar daarmee is dat kleine grut nog niet vermoeid natuurlijk.

Ik probeer hem wat mentaal te vermoeien met enkele oefeningen in de puppyproof room boven maar mijn hoofd is er niet bij. De *fetch-apporte* met mijn sleutelbos begint wel aardig te lukken maar als ik het probeer met zijn leiband dan krijg ik toch alleen maar een verloren blik te zien en zet hij het op een snuffelen. De duw tegen mijn hand gaat dan wel weer uitstekend. Ik probeer het naar het volgende niveau te brengen en houd mijn hand voor de halfopen deur. Ik vraag hem een duw en heel enthousiast duwt hij de deur met mijn hand dicht. Super. We oefenen nog een paar keer *on y va* en ook dat lukt moeiteloos boven.

Tegen de namiddag voel ik me iets beter en trek ik mijn wandelschoenen aan. Tijd voor een oefenwandeling naar de slager op het dorp. Van zijn flinke *on y va* van deze middag is allang helemaal niks meer te bespeuren. Het waait redelijk hard en meneer staat zo zot als een achterdeur. Te veel geurtjes, te veel prikkels. Zijn aandacht krijgen, mag ik wel vergeten momenteel. Zelfs stoppen elke keer wanneer hij trekt, lijkt niet te baten vandaag. Dan maar een stapje verder: als Lagun trekt, maak ik rechtsomkeer. Ja, zelfs tot ik er duizelig van word. ;-)

Ik leg wel drie keer de afstand van thuis naar het dorp af tegen de tijd dat ik in de slager arriveer maar het begint wel te werken. Op de weg terug naar huis trekt Lagun bijna niet meer. Hij loopt dan ook wel behoorlijk hard te hijgen naast me dus hij zal wel wat moe zijn.

Dag 196 – donderdag 11 juli

Nog een dagje thuis. Het begint om Laguns systeem te werken heb ik de indruk. Te weinig uitdaging, te veel prikkels.

Vanavond is er groepstraining van Canisha op het terrein van een hondenschool in Zottegem, op gras dus. Dat belooft alweer. Ik denk er net voldoende op tijd aan om een doosje kippenhartjes te ontdooien en te koken. Ik trek niet ongewapend ten strijde! Veel kans geef ik mezelf sowieso al niet want ik sta emotioneel niet zo sterk in mijn schoenen vandaag.

We arriveren mooi op tijd voor de training op deze zonnige maar best wel frisse avond. Kou zal ik denk ik niet lijden want Lagun begint meteen al te piepen bij het zicht van zijn eerste kameraadje. En het zijn er veel vanavond.

De les begint in een cirkel, elk zittend op een stoel. We krijgen de opdracht de hondjes hun jasjes uit te trekken en hun leibandjes los te maken. *Off you go* iedereen! Jullie baasjes worden intussen aan de tand gevoeld. We krijgen allemaal stuk voor stuk de kans om een kleine update te geven van onze vorderingen – en vooral van onze niet-vorderingen. We beginnen bij Lagun en mezelf en ik hoef er geen prentje bij te maken; iedereen heeft ons zien toekomen en heeft me de voorbije lessen achter de puber zien hangen. Gerrit probeert me gerust te stellen en geeft me de raad om Lagun de komende weken af en toe kordaat op zijn plaats te blijven zetten, hem duidelijk te maken dat ik nog steeds de beslissingen neem, dat Lagun eigenlijk op vakantie is en zich nergens iets van hoeft aan te trekken en ... op mijn tanden te bijten want dat deze rebelse periode bij flatjes best wel even kan duren. Ik ben gelukkig niet de enige vanavond met een gelijksoortig verhaal: ook Mats de 9-maand oude poedel en Muppet, de 7-maand jonge halfbroer van Lagun, hangen het blijkbaar ook wat uit de laatste tijd. De vragenronde is heel interessant maar duurt wel redelijk lang. Tegen dat de laatste zijn zegje heeft gedaan, is Lagun al zelf spontaan wat rust en bescherming komen zoeken bij mij en heb ik hem al terug aangelijnd. De rest krijgt nu de opdracht om hun honden terug bij zich te krijgen – nog steeds vanuit zittende positie. Njènjà. Maar ik lach niet te hard want Gerrit maakt ons al gauw duidelijk dat de hele verdere training vanuit onze stoel zal gebeuren. Slik... ik weet maar al te goed hoeveel moeilijker het is om iets gedaan te krijgen van een hondje als je niet mag/kan rechtstaan. En mijn vrees wordt nog groter wanneer Gerrit de eerste echte oefening uitlegt: fetch-apporte ta laisse. Argh! Net wat nog nooit gelukt is natuurlijk. Maar de honden die nog niet zo ver gevorderd zijn, mogen ook een van de oefengebruiksvoorwerpen komen kiezen uit de speelgoedtas van Canisha. Het wordt een mousse gsm voor Lagun, daar kan ik wel wat mee – in de hoop dat hij het ding niet binnen de kortste keren ergens in een hoekje gaat liggen oppeuzelen natuurlijk. We zullen hen tijdens deze oefening immers moeten loslaten van de leiband... bibber bibber. Hoeveel seconden zou ik hebben voordat Lagun een (of meer) van zijn kameraden gaat lastigvallen? ;-)

Intussen heb ik natuurlijk wel al een paar kippenhartjes gegeven zodat hij goed weet wat er vanavond te verdienen valt. Ik heb min of meer zijn aandacht. We trekken naar een hoekje van het terrein maar Eager staat vlak bij en ook Lubby, een zwarte labrador die vandaag op bijzonder veel aandacht van Lagun mag rekenen.

Met de moed der wanhoop neem ik plaats in de stoel, ik maak wat spelbewegingen met de nep-gsm voor Lagun zijn neus en hij is wonderbaarlijk geïntrigeerd. Ik gooi het ding enkele meter ver maar houdt Lagun nog een paar tellen bij me. Ik laat hem los, zeg *fetch-apporte* en wijs naar de gsm. Zonder aarzelen spurt hij erop af en neemt hij het ding vast. Hij staat even te drentelen maar komt op me afgestormd. Ik tik met mijn handen op mijn knieën en Lagun komt met gsm en al op mijn knieën met zijn voorpoten en laat de gsm vallen in mijn schoot zodra ik *donne* zeg. WAT?! Is dit nu net echt gebeurd?! Feest! In al mijn enthousiasme duw ik een half hand vol kippenhartjes bijna in zijn keel. ☺ Nu ziet hij er echt gemotiveerd uit. We doen het nog eens! En nog eens... maar dan komt Eager roet in het eten strooien; Eager vindt ons speeltje net iets leuker dan het blikje dat hij heeft en komt wisselen. Oepsie... moet ik dat nu met een metalen blik doen? Ik wil niet overmoedig zijn en kijk even of Lagun interesse heeft in het blikje wanneer ik het voor zijn neusje beweeg. Oh het maakt het precies geen moer uit wat het is, als hij het maar mag gaan halen en terugbrengen en hij maar zijn lekkers krijgt! Joepie. Bij de vijfde keer ontglipt hem het blikje echter even en laat hij het vallen aan mijn voeten. Zou ik het me riskeren? Ik ben misschien overmoedig maar ik doe alsof ik me niet kan bewegen en vraag nogmaals *fetch-apporte*. Lagun kijkt me even aarzelend aan maar dan doet ie het: hij pakt het blikje terug op en geeft het me op mijn schoot! Oh ik zou je wel kunnen opeten momenteel lieverd!!!!

De rest van de training verloopt ook veel beter dan verwacht. Ik heb opnieuw good vibes vast. Het enige wat niet bepaald wil lukken, is Lagun mooi parallel in zit, lig of in staande houding naast me krijgen wanneer ik in de stoel zit. Hij gaat steeds wat diagonaal zitten. Nu ja, dat is ook iets waar ik nog niet écht op heb getraind ook. Wel krijg ik een heel mooie zit tegen mijn stoel geplakt wanneer ik hem *heel* vraag.

In de kantine na de training komt de puber nog eventjes boven. Mauro, onze jongste telg, Mats en Lagun – de drie musketiers – bevinden zich dan natuurlijk ook samen op 2 m² plaats. Wat hadden we dan gedacht?